

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΕΝΕΘΛΙΟΙΣ ΜΟΥ

ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΕΙΣ ΤΟ 17^{ον} ΕΤΟΣ

Α'.

Μοῖρα σκληρὰ μὲ ἔρριψεν ὡς σήμερον πρὸ χρόνων
 ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις πατρὶς ὑπάρχει ἀλγηδόνων
     τῷ εὐγενεῖ· κ' ἐξ ἄλλου
 εἰς πάντα φαῦλον πρόξενος καλῶν ἀπειρῶν μόνον
     καὶ ἀγαθοῦ μεγάλου
 — γαλήνης, ἣν ἡ εὐγενὴς οὐδέποτε καρδία
     ἐπὶ τῆς γῆς εὐρίσκει·
     πλὴν πάσχουσ' ἀποθνήσκει
 χωρὶς νὰ μάθῃ ἀληθῆς τί εἶν' εὐδαιμονία.

Ἐν τῇ τῆς γῆς μὲ ἔρριψεν ἡ εἰμαρμένη θλίψει·
 Ἔχω τρόντι πρὸ μικροῦ εἰς τὴν ὁδὸν προκύψῃ
     τοῦ βίου· πλὴν ἐλπίδα
 ἀπόλεσα· κ' εἰς τὸν Θεόν, εἰς τούρανου τὰ ὕψη,
     τὴν ἀληθῆ πατρίδα,
 παρηγορίαν εὖρηκα καὶ θάρσος. Ἀνατείνων
     τὸ ἔνδακρύ μου ὄμμα
     πρὸς τούρανου τὸ δῶμα
 ἐνίσχυσιν οὐχ! μικρὰν λαμβάνω ἀπ' ἐκεῖνον.

Ναί· μόνον εἰς τὸν ὕψιστον πατέρα... Πόσον ἤμην
 πεπωρωμένος, ὅτε πρὶν εἰς ὀνομάτων φήμην
     πειθόμενος μεγίστων
 πρὸς τὸν Θεὸν ἠσέθησα· κ' εἰς φλυαρίας ῥύμην
     πρόσβην εἰς ἀπίστων
 θεωριῶν ἐκδήλωσιν· ἀλλὰ διὰ δακρύων
     ἐξήλειψα τὸ λάθος·
     κ' εἰς τῆς ψυχῆς τὸ βάθος
 λόγων συγγνώμης ἤχησιν αἰσθάνομαι ἀγίων.

Β'.

Ἦ καρδία μου αὐτὴ ἡ κατεσπαραγμένη,
 ἐν ἧ πληθὺς κοινωνικῶν πληγῶν εἰσέτι χαίνει,
     τῆς πλάσεως ἀπάσης
 τὸν ἔρωτα ἐπόθησε! πλὴν μόν' ἡ μνήμη μένει
     ἐλπίδος ἀποπτώσεως.
 Ἀεῖποτε ποθήσασα τὸ πᾶν νὰ περιβάλῃ
     τὸν κόσμον νὰ ἐγκλήσῃ,
     ἐγκλείει τώρα μίση,
 ἀφοῦ ἐσπάραξεν αὐτὴν ἡ πρὸς τοὺς φαύλους πάλῃ.

Γ'.

Τοῦ κόσμου τὴν διαφθορὰν μὲ ἔνδακρυ τὸ βλέμμα
 βλέπω καὶ ταρασσόμενον ἀνάπτει μου τὸ αἶμα
 δι' ἔργα φαῦλα ὄλωσ'·
 Βλέπω δ' ὅτ' εἰς τοὺς φέροντας λαμπρὸν ἀνάκτων στέμμα
 ἐγκατοικεῖ ὁ δόλος
 κ' αἱ ἔχθιστα φαυλότητες, τόσον αὐτοὺς ἐχθαίρω
 ὥστε νὰ ἐδυνάμην
 ἐπόθουν μὲ παλάμην
 πανίσχυρον καταλαβῶν εἰς Τάρταρα νὰ φέρω.

Ἄλλ' ὄχι. Ὅτιδὴποτε ἄς πράττωσιν ἐκεῖνοι
 καὶ παρὰ μόνου τοῦ Θεοῦ ἢ τιμωρί' ἄς γείνη·
 ἢ τῆς συγγνώμης μᾶλλον
 ἄς τύχωσι. Καὶ δι' αὐτοὺς πολλάκις δάκρυ χύνει
 τὸ ὄμμα. Μ' ἀναπάλλον
 τὸ στῆθος ὑπὲρ τῶν κακῶν ποσάκις προστηχίθη
 νὰ λάβωσι συγγνώμην!
 ἐὰν εἰσηκουόμην
 πᾶν ἔργον φαῦλον ὁ Πατήρ θὰ ἔρριπτεν εἰς λήθην.

Νὰ εὐτυχῶσιν ἅπαντες καὶ πάντες νὰ σωθῶσι
 παρακαλῶ τὸν Ὑψίστον. Πλὴν κ' εἰς ἐμὲ νὰ δώσῃ
 ταχύτατα τὸ μνημα
 αὐτός, πρὶν ἢ ὀδύνη μου μὲ καταβάλλ' ἢ τόση
 καὶ ταύτης πέσω θῦμα.
 Ἄν καὶ φοβοῦμαι ἄφ' ἐνός τὸν θάνατον διότι
 τὴν λύπην τῶν οἰκείων
 εἰκάζω· πλὴν τὸν βίον
 μὴ ὑπομένων, εἰς τῆς γῆς θ' ἀποσθεσθῶ τὰ σκότη.

Πλὴν μόν' ἢ ὕλη θὰ σθεσθῆ. Εἰς τοῦρανοῦ τὸν θόλον
 θ' ἀνέλθ' ἢ ἄυλος ψυχῆ. Αὐλαίαν φωτοδόλον
 θ' ἀνοίξῃ ὁ Θεός μου
 ἐλπίζω καὶ νὰ μὲ δεχθῆ, καὶ ἂν τὸ βᾶρος ὄλων
 τῶν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κόσμου
 ἁμαρτιῶν εἶναι πολὺ. Καὶ ἂν αὐτόχειρ γείνω
 ὦ πόσην τρέφω πόσην
 ἐλπίδα ν' ἀνοιχθῶσιν
 καὶ ἐν τῷ κόσμῳ πατρικαὶ ἀγκάλαι πρὸς μ' ἐκείνη.

Ἐκεῖ θὰ πορευθῆς ψυχῆ πλησίον τῆς διττῶς μου
 μητρὸς. Ὅποταν νεκρωθῶ ἐπὶ τοῦ στόματός μου,
 ὦ φίλτατε, ἂν θέλῃς

ἐπίθεσ ἀσπασμόν· ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ εὐόσμου
καὶ παρὰ τοῖς Ἀγγέλοις
νὰ μ' εἰσαγάγῃ δύναται ἐν φίλημά σου μόνον·
πλήν δάκρυ νὰ μὴ χύσῃς·
ὀφείλεις νὰ τηρήσῃς
αὐτὸ δι' (ὃ μὴ γένοιτο !) τοῦ ἔθνους μέγαν πόνον.

Χαίρετε, πάντες χαίρετε. Εὐδαιμονοῦντες ζῆτε
καὶ συγχωρεῖτέ με ὑμεῖς, εἰς ὅσους θέλων, εἶτε
μὴ θέλων ἔχω πράξει τι κακόν.

Ἀθήνησι 23 Δεκεμβρίου 1888.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

23 Δεκεμβρίου 1891.

Ἐδῶ, σκίόφως καὶ χιῶν· χιῶν καὶ τὴν καρδίαν
παγώνουσ'. Ἄνθη ἄχροα καὶ δίχως εὐωδία.
Ὡς καὶ ὁ Φοῖβος παγεράς, ὠχράς ἀκτίνας ῥίπτει·
πλήν μόλις μόλις εἰς τὴν γῆν τὸ κρύον φῶς του φθάνει,
καὶ πένθιμος τὸν οὐρανὸν νεφῶν μανθῦας κρύπτει,
Καὶ τὸ πτηνὸν πετᾷ μακράν· ἄν μείνη θ' ἀποθάνη.

Μὲ τὰ πτηνὰ τὰ πρὸς τὴν γῆν τοῦ αἰωνίου θέρους
πετῶντα, εἰς ἐξόριστος θερμὰς εὐχὰς σοὶ στέλλει·
Ἄχ, ὡς ἐκεῖνα πτέρυγας νὰ εἶχον ἔλευθερούς ! ...

Ὅποταν ἐπιστρέψωσι, φλογώδης θ' ἀνατέλλῃ
ὁ ἥλιος· θὰ ᾄῃ· ἢ γῆ μὲ ἄνθη ἐστρωμένη,
κ' ἢ δυστυχῆς μου ὑπ' αὐτὴν καρδί' ἀναπαυμένη ...

Ἐν Παρισίοις

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

Ἀξιότιμε κύριε Ἀρσένη,

Ἐγκλειστον πέμπω ὑμῖν τὴν μικράν μου συμβολὴν διὰ τὴν προσφιλεστάτην
μοι καὶ περισπούδαστον «Ποικίλην Στοάν». Ἔστί δ' αὕτη μετάφρασις εἰς ἰαμβικὸν
τετράμετρον καταληκτικόν, ἥτοι πολιτικὸς στίχος, τοῦ θρήνου τῆς Μιμβάρης,
ὃς ἀνῆκει εἰς τὰ ποιήματα, ἃ ἐξέδωκε μὲν ὁ James Mac-Pherson ὡς ποιη-
θέντα ὑπὸ καληδονίου δῆθ' ἔην τινος ποιητοῦ γ' αἰῶνος, Ὅσιανου τὸ ὄνομα, οὐδὲν
δ' ἄλλο πράγματί εἰσιν, ἢ τῆς φαντασίας αὐτοῦ γεννήματα.

Σ. Δ. Π. Σ. Τὸ γράμμα τοῦτο μετὰ τῆς μεταφράσεως, μὴ δημοσιευθὲν ἐγ-
καίρως, διασωθὲν δ' ἔκτοτε εἰς τὸ ἡμέτερον χαρτοφυλάκιον παραθέντων ἤδη μετὰ
τῶν ἄλλων ἔργων τοῦ πολυκλαύστου ποιητοῦ.

Τὸ ποίημα, οὐ μετάρρασιν πέμπω ὑμῖν, ἐστὶ λέγει ὁ Mac-Pherson, τὸ μόνον μέχρι ἡμῶν περισωθὲν ἀπόσπασμα ἐκτεταμένου ποιήματος, οὐ ἐπεισόδιον ἦν· περιέχει δὲ τὸν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς καὶ υἱοῦ τοῦ Φιργγάλου, τοῦ Ῥύνου, φονευθέντος κατὰ τὸν ἐν Ἰρλανδίᾳ πρὸς τὸν Σουαραρὸν πόλεμον, θρη-
νον τῆς Μιμβάνης, ἣ παρίσταται βλέπουσ' ἀφ' ὑψηλοῦ βράχου προσοριζόμενον τὸν στόλον τοῦ Φιργγάλου.

Δεῖξασθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς διακεκριμένης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου
Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1888.

Πάντοτε πρόθυμος

Περικλῆς Μελέαγρος Ἀθανασίου

ΟΣΙΑΝΟΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΜΙΜΒΑΝΗΣ

Κύπτ' ἡ Μιμβάνη μ' ὀφθαλμοὺς δακρῶν πεπλησμένους,
λυσικόμος, τὸν ἀχανῆ ἔχουσα κάτω πόντον,
ἀπὸ τοῦ βράχου τοῦ Μορβέν, καὶ ἐπανερχομένους
τοὺς νέους βλέπει μαχητὰς ἡμῶν, οὓς ἀστραπτόντων
καλύπτει ὄπλων ὀπλισμὸς βαρύς· καὶ « ἴ· Ποῦ ὁ Ῥῦνος·
ποῦ εἶναι ; » κράζει γοερῶς· « ποῦ ὁ παμφίλιτατός μου ; »
Νεύοντ' αὐτῶν τὰ βλέμματα χαμαί, ὅτι ἐκεῖνος,
μετ' ἄλγους λέγουσιν αὐτῇ, ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ κόσμου·
εἰς νέφη ὅτι ὡς σκιά ἀπέπτῃ· καί, ζεφύρου
ὀπτόταν πνέη ἐλαφρὰ πνοή ἐπὶ τῶν λόφων,
ἀκούουσι τοῦ ἀσθενοῦς τοῦ ἥρωος ψιθύρου.
Κ' ἐκείνη « Πῶς ! ὁ τοῦ Φιργγάλ υἱὸς εἰς τάφου ζόφου
καλύπτεται· πῶς ! τεθνεὼς ἔχει ἐκεῖνος πέση
ἐπάνω εἰς τὰ πράσινα πεδία τοῦ Ἰλλίνου·
αὐτὸν ἡ κατορθώσασα χεὶρ νὰ καταπαλαίσῃ
ἦν ὄντως κραταιά ! Κ' ἐμέ, φεῦ, ἔρημον ἐκείνου
καὶ μόνην μ' ἐγκατέλιπεν· οὐχί, πολὺν ἀκόμη,
ᾧ, δὲν θὰ μείνω ἔρημος καὶ ὄλωσ' ἄκομη χρόνον·
ᾧ ἄνεμοι ὑμεῖς, ὑφ' ὧν ἡ μέλαινά μου κόμη
ἀναστατοῦτ', ἐπὶ πολὺ δὲν θὰ ἐνῶ τὸν στόνον
τοῦ στήθους μου τοῖς συριγμοῖς τοῖς ὑμετέροις πλέον·
ποθῶ νὰ συγκατακλιθῶ τοῦ Ῥύνου μου πλησίον,
ὑπὸ τὸ μνήμα, ὃ αὐτὸν καλύπτει τὸν γενναῖον.—
Δὲν θὰ σὲ ἶδω, φίλτατε, ἐκ τῶν κυνηγεσιῶν
ἐπαινιόντα τοῦ λοιποῦ, ἀκμῆς καὶ κάλλους πλήρη·
νῦν τῆς νυκτὸς τὸ ἔρεβος σὲ περιβάλλει, Ῥῦνε,
καὶ ἡ σιγὴ συγκατοικεῖ τῷ φίλῳ μου μνηστῆρι.
ἴ· Ποῦ δὲ οἱ κύνες σου εἰσὶν οἱ σοὶ πιστοί· ποῦ εἶναι
ἡ ἀδιάτρητος ἀσπίς, τὸ τόξον σου, ἡ σπάθη
ἡ λάμπουσα ὡς ἀστραπή, ἡ λόγχ' ἡ ἄλεθρία
εἰς τοὺς ἐχθρούς ; Φεῦ, εἰς τῆς σῆς νηὸς εἰσι τὰ βάθη